

Sygn. akt: I C 635/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bogusława Olszewska - Wojgienica
Protokolant:	Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa Powiatu (...) - Powiatowego Urzędu Pracy w G.

przeciwko K. S. (1)

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego K. S. (1) na rzecz powoda Powiatu (...) - Powiatowego Urzędu Pracy w G. kwotę 4.663,00 zł (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt trzy złote 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.313,95 zł od dnia 22.04.2015r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego K. S. (1) na rzecz powoda Powiatu (...) - Powiatowego Urzędu Pracy w G. kwotę 1.546,76 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści sześć złotych 76/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Bogusława Olszewska - Wojgienica

Sygn. akt I C 635/16

UZASADNIENIE

Powód Powiat (...) – Powiatowy Urząd Pracy w G. wniósł o zasądzenie od K. S. (1) kwoty 4.663,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.313,95 zł od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając pełnomocnik powoda podniósł, iż strony zawarły umowę o zorganizowanie prac interwencyjnych dla osoby bezrobotnej na stanowisku operatora koparko-ladowarki, na mocy której pozwany zobowiązał się utrzymywać dofinansowane stanowisko pracy przez okres co najmniej 12 miesięcy. Pełnomocnik powoda podał, iż pozwany przyjął na siebie zobowiązanie zatrudnienia skierowanego przez urząd bezrobotnego posiadającego uprawnienia do wykonywania zawodu operatora. Pomimo kierowania osób bezrobotnych z odpowiednimi kwalifikacjami pozwany nie utrzymywał dofinansowanego stanowiska przez wymagany okres, w związku z czym jest zobowiązany do zwrotu wypłaconej refundacji z ustawowymi odsetkami od dnia wypłaty poszczególnych kwot refundacji do dnia zapłaty.

(pozew – k. 2-5)

Pozwany K. S. (1) wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Podał, iż prawidłowo realizował zawartą umowę, w tym informował powoda o zwolnieniu przez pracownika stanowiska i wniósł o jego uzupełnienie, przy czym kolejni kierowani do niego bezrobotni nie posiadali niezbędnej wiedzy i umiejętności do wykonywania pracy na stanowisku operatora. Pełnomocnik pozwanego twierdził, iż okoliczność, że osoby kierowane do zatrudnienia nie nadawały się do pracy, nie powinna pociągać za sobą ujemnych skutków dla pozwanego.

(odpowiedź na pozew – k. 50-53)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany K. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której zatrudnia pracowników między innymi na stanowisku operatora koparko-ładowarki. Praca na tym stanowisku wiąże się z wyjazdami w delegacje. Przy prowadzeniu działalności pozwanemu pomaga żona – K. S. (2). W dniu 3 marca 2014 r. pozwany zawarł z powodem - Powiatowym Urzędem Pracy w G. umowę nr (...) w sprawie udzielenia pomocy publicznej na zatrudnienie na rekrutację pracowników w ramach prac interwencyjnych. Na mocy tej umowy pozwany zobowiązał się zorganizować prace interwencyjne dla 1 osoby bezrobotnej znajdującej się w szczególnie niekorzystnej sytuacji skierowanej przez Urząd w okresie od 10 marca 2014 r. do 9 marca 2015 r. na stanowisku operator koparko-ładowarki. Zgodnie z umową osoba bezrobotna winna mieć uprawnienia do wykonywania zawodu operatora, zaś miejscem wykonywania pracy miała być gmina G.. Przez okres zatrudnienia powód zobowiązał się refundować część poniesionych kosztów wynagrodzenia zatrudnionego pracownika w wysokości 750 zł miesięcznie oraz składki na ubezpieczenie społeczne od refundowanego wynagrodzenia. Na podstawie § 4 umowy pozwany zobowiązał się zwrócić całą otrzymaną refundację kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenie społeczne wraz z odsetkami ustawowymi w przypadku niedotrzymania warunków umowy.

W okresie tym strony łączyły również inne umowy w zakresie udzielenia pomocy publicznej na zatrudnienie.

(**dowód** : umowa nr (...) – k. 9-11, zeznania świadka P. S. – k. 169, R. L. – k. 168, faktury VAT – k. 162-167)

W ramach wykonania przedmiotowej umowy pozwany zawarł w dniu 10.03.2014 r. umowę o pracę z D. S.. Została ona rozwiązana w dniu 12.07.2014 r. W piśmie z dnia 17.07.2014 r. pozwany zgłosił potrzebę uzupełnienia wolnego stanowiska pracy. Z uwagi na powyższe powód wystawił skierowania do pracy między innymi następującym osobom: H. W., R. K. (1), D. P., W. P. i K. S. (3). Umowę o pracę pozwany zawarł w dniu 08.10.2014 r. z M. R., która została następnie rozwiązana dnia 10.12.2014 r. O powyższym pozwany poinformował powoda dnia 12.12.2014 r.

W celu uzupełnienia stanowiska pracy powód wystawił skierowania do pracy: K. K., A. P., W. K., M. K., R. K. (2), J. P., M. P., P. P. i R. S.. Wszyscy skierowani do pracy posiadali uprawnienia do obsługi koparki.

J. P., R. K. (3), A. P. i R. S. spotkali się z pozwanym celem podjęcia zatrudnienia, jednak ostatecznie odmówili zawarcia umowy, gdyż nie odpowiadały im zaproponowane warunki pracy. Po przeprowadzeniu rozmowy rekrutacyjnej pozwany nie zawarł umowy z W. K. i M. P. z uwagi na brak jakiegokolwiek doświadczenia w pracy na stanowisku operatora koparko-ładowarki. Osoby te nigdy wcześniej nie pracowały na tym stanowisku, choć posiadały stosowne uprawnienia. Z uwagi na brak doświadczenia pozwany nie zatrudnił także M. K.. P. P. odmówił podjęcia zatrudnienia, bowiem pozwany oferował pracę wyjazdową w delegacjach. Pomimo podejmowanych przez K. K. prób kontaktu z pozwanym, a także rozmowy przeprowadzonej z pracownikiem powoda – A. D., pozwany odmówił spotkania w celu przeprowadzenia rozmowy rekrutacyjnej z wymienionym bezrobotnym.

(**dowód** : oświadczenie z 17.07.2014 r. – k. 12, załącznik nr 1 do umowy – k. 13, oświadczenie z dnia 23.12.2014 r., skierowania do pracy – k. 15-30, zeznania świadków M. Ż. – k. 90-91, K. S. (2) – k. 91, W. K. – k. 91, K. K. – k. 91, R. K. (3) – k. 91, A. P. – k. 91, P. P. – k. 91, R. S. – k. 91, karta aktywizacji zawodowej W. K. – k. 120-123, karta rejestracyjna

bezrobotnego W. K. – k. 124-125, skierowania do pracy W. K. – k. 126-133, zeznania świadka A. D. – k. 148, J. P. – k. 148, karta aktywizacji zawodowej K. K. – k. 156, zeznania świadka R. G. – k. 168, przesłuchanie pozwanego - k. 169)

W wykonaniu umowy z dnia 03.03.2014 r. powód zwrócił pozwanemu w okresie od 10.03.2014 r. – 12.07.2014 r. oraz 08.10.2014 r. – 31.10.2014 r. kwotę 4313,95 zł tytułem poniesionych kosztów związanych z zatrudnieniem D. S. i M. R..

(okoliczność bezsporna, pismo z 21.04.2015 r. – k. 33)

Ostatecznie po rozwiązaniu umowy z M. R. pozwany nie zatrudnił nowego pracownika. Wobec nieuzupełnienia wolnego stanowiska pracy powód rozwiązał zawartą z pozwanym umowę z dniem 21.04.2015 r. i wezwał do zwrotu kwoty 4313,95 zł wraz z odsetkami w kwocie 349,05 zł. Pozwany odmówił zwrotu żądanej kwoty.

(**dowód** : pismo z 21.04.2015 r. – k. 33, pismo z 05.02.2015 r. – k. 31, pismo z 18.02.2016 r. – k. 32, pismo z 18.05.2015 r. – k. 34-35, pismo z 09.06.2015 r. – k. 36, pismo z 30.06.2015 r. – k. 37, pismo z 03.07.2015 r. – k. 38, pismo z 01.04.2016 r. – k. 39)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W sprawie bezspornym pozostawało, iż strony łączyła umowa w przedmiocie organizacji prac interwencyjnych dla osoby bezrobotnej zawarta w trybie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 56) – Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm. oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne (Dz. U. z 2009 r. Nr 5, poz. 25). Nie budziło także wątpliwości, iż dwie kolejne umowy o prace zawarte przez pozwanego w wykonaniu przedmiotowego zobowiązania zostały rozwiązane, a powstałe w ten sposób wolne stanowisko pracy nie zostało uzupełnione. Pozostałe okoliczności Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych przez strony dowodów z dokumentów, zwłaszcza przedłożonych skierowań do pracy i kart aktywizacyjnych osób bezrobotnych, oraz zeznań świadków – osób skierowanych do pracy u pozwanego, pracowników powoda oraz M. S. zajmującej się realizacją umowy po stronie pozwanego. Kwestią sporną pozostawała natomiast okoliczność, czy pozwany ponosi odpowiedzialność za niezawarcie umowy o pracę z osobami skierowanymi przez powoda w ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych. Postępowanie dowodowe w sprawie skupiało się zatem na ustaleniu prawidłowości wywiązywania się pozwanego z umowy, przyczyn niepodjęcia zatrudnienia przez osoby skierowane przez powoda oraz procesu rekrutacji pracowników przez pozwanego.

W pierwszej kolejności należy jednak wskazać, iż na mocy § 4 ust. 1 zawartej przez strony umowy pracodawca zobowiązany jest do zwrotu otrzymanej refundacji w przypadku niedotrzymania warunków umowy. § 3 umowy określa natomiast nałożone na pracodawcę obowiązki związane z realizacją umowy. W tym zakresie podstawowym obowiązkiem ciężącym na pracodawcy jest nieprzerwane zatrudnienie skierowanej osoby bezrobotnej przez okres minimum 12 miesięcy, a w przypadku rozwiązania umowy o pracę pisemne poinformowanie o tym fakcie urzędu celem skierowania innego bezrobotnego na uzupełnienie wolnego stanowiska pracy. Zgodnie z umową na zwolnione stanowisko pracy urząd kieruje niezwłocznie kolejną osobę bezrobotną o kwalifikacjach określonych we wniosku celem zatrudnienia na okres stanowiący co najmniej uzupełnienie do 12 miesięcy.

W tym zakresie pozwany podnosił, iż kierowane do niego osoby bezrobotne nie posiadały wymaganych kwalifikacji, a ich zatrudnienie mogłoby wywołać dla prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa znaczne szkody majątkowe. W tym kontekście należy wskazać, iż zgodnie z brzmieniem § 5 ust. 3 pkt 6 i § 6 ust. 1 pkt 2 przywołanego wyżej rozporządzenia pracodawca składa wnioski o organizowanie prac interwencyjnych, w którym wskazuje miejsce i rodzaj prac, które mają być wykonywane przez skierowanych bezrobotnych, niezbędne lub pożądane kwalifikacje i inne wymogi. Wskazane informacje zostają zawarte następnie w umowie, a na urządzie pracy ciąży obowiązek skierowania do pracy osób spełniających określone w umowie kwalifikacje. Pracodawca może tym samym odmówić zawarcia umowy z osobą skierowaną przez urząd pracy, jedynie jeżeli nie spełnia ona niezbędnych wymagań określonych w umowie.

Odnosząc się do okoliczności przedmiotowej sprawy należy wskazać, iż w zawartej przez strony umowie jedynym niezbędnym wymogiem, który musiał zostać spełniony przez osobę bezrobotną w celu podjęcia zatrudnienia było posiadanie uprawnień do wykonywania zawodu operatora. Powyższe wynika wprost z § 1 ust. 2 umowy. Brak jest natomiast w umowie jakichkolwiek wymagań co do doświadczenia kandydata.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała w niniejszym postępowaniu, iż skierowała do pracy u pozwanego osoby bezrobotne posiadające wskazane w umowie kwalifikacje, które nie zostały jednak zatrudnione. Przedłożyła w tym zakresie skierowania do pracy K. K. (k. 16), W. K. (k. 19), P. P. (k. 27), M. K. (k. 22) oraz M. P. (k. 26). Skierowania do pracy zostały wystawione w styczniu i marcu 2015 r. celem uzupełnienia wolnego stanowiska pracy. Pozostałe przedłożone w sprawie skierowania do pracy osób bezrobotnych nie dotyczyły uzupełnienia wolnego stanowiska pracy u pozwanego po rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 10.12.2014 r. lub umowa o pracę ze wskazanymi w skierowaniach osobami nie została zawarta z uwagi na brak chęci po stronie pracowników (vide zeznania świadków A. P., R. K. (2), J. P., R. S.). W ocenie Sądu pozwany miał jednak możliwość uzupełnienia stanowiska poprzez zatrudnienie jednej z osób skierowanych do niego przez powoda i posiadających wymagane w umowie kwalifikacje.

Zeznający bowiem w sprawie jako świadkowie W. K. oraz M. P. podali, iż nie zostali przyjęci do pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, który uznał, iż nie posiadają oni odpowiedniego doświadczenia na stanowisku operatora koparko-ladowarki, pomimo posiadania stosownych uprawnień. Również w skierowaniu do pracy M. K. znajduje się oświadczenie pozwanego, że kandydat nie został zatrudniony z powodu braku doświadczenia. Jak wynika natomiast z zeznań świadków K. K. i A. D. oraz karty aktywizacji zawodowej K. K. pozwany nie wyraził chęci spotkania ze skierowanym do niego bezrobotnym K. K.. Pomimo kwestionowania przedmiotowej okoliczności przez pozwanego, Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych wyżej świadków jako jasnym, logicznym i korespondującym ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją bezrobotnego K. K., w której zawarte są notatki co do przyczyn nieprzeprowadzenia postępowania rekrutacyjnego. Przechodząc dalej, słuchany w sprawie świadek P. P. zeznał, iż zrezygnował z podjęcia pracy na wskazanym stanowisku z uwagi na okoliczność, iż praca wiązała się z licznymi delegacjami. Podobnie W. K. twierdził, iż zgodnie z zapewnieniami pracodawcy praca miała być wykonywana w G. lub S.. Jak wynika natomiast z zawartej umowy o organizowanie prac interwencyjnych miejscem wykonywania pracy miała być gmina G..

Sąd dał wiarę słuchanym w sprawie świadkom co do przyczyn niepodjęcia zatrudnienia, bowiem są one zbieżne z pisemnymi oświadczeniami pozwanego zawartymi w skierowaniach do pracy. Sąd miał także na uwadze, że świadkowie ci nie są zainteresowani rozstrzygnięciem w sprawie. Nadto sam pozwany w złożonej odpowiedzi na pozew oraz w toku przesłuchania podnosił, iż do zawarcia umów nie doszło z uwagi na brak odpowiedniego doświadczenia skierowanych kandydatów. W tym kontekście zeznania świadka M. S., iż pisemne oświadczenia o odmowie zatrudnienia przez pozwanego składane były pod wpływem gróźb kierowanych przez bezrobotnych, należy uznać za niewiarygodne.

Reasumując, w świetle postanowień umowy z dnia 03.03.2014 r. nieuzasadnione było wymaganie przez pozwanego odpowiedniego doświadczenia po stronie osób kierowanych do pracy, a także oferowanie pracy, której miejsce wykonywania znajdowało się poza gminą G.. Powyższe sprzeczne było bowiem z zapisami umowy o organizację prac interwencyjnych, zgodnie z którą jedynym wymogiem stawianym kandydatom było posiadanie uprawnień do wykonywania zawodu operatora. Uznać dlatego należy, iż pozwany nie dotrzymał podstawowego warunku umowy – tj. nie zatrudnił skierowanej przez urząd osoby bezrobotnej celem uzupełnienia stanowiska na okres stanowiący co najmniej uzupełnienie do 12 miesięcy, pomimo posiadania przez kierowane osoby wymaganych kwalifikacji, i przez to na mocy § 4 ust. 1 zobowiązany jest do zwrotu całej otrzymanej refundacji kosztów związanych z zatrudnieniem osoby bezrobotnej.

Wysokość łącznej kwoty refundacji wypłaconej pozwanemu przez powoda nie była w sprawie kwestionowana, wobec czego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.663 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.313,95 zł od dnia 22.04.2015 r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o § 4 ust. 1 umowy z dnia 03.03.2014 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od pozwanego na rzecz powoda jako strony wygrywającej proces poniesione przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.